

„Ikke stjæle, men laane“.

Det var i Krigen Tid; fjendtlige Soldater bujerede i Landet og truede en Landsby, hvor der boede to ugifte Brødre, som begge var rige. Da de frygtede for at blive plyndrede, besluttede de at gemme deres Penge og Kjøstbarheder i et stort Skrin og grave dette ned i deres Have. En mørk Nat begav de sig ned i Haven, idet den ene bar Skrinet og den anden Lygte og Spade; de opsogte sig en affides Krog for at begrave deres Skat. Deres Naboer havde den Sædvane at gaa tidlig til Sengs, og de troede derfor saa sikkert, at de nu var ubemærkede; men heri tog de Fejl. En fattig Bønde, som havde mange Børn, befandt sig i en tilstødende Have. Da han saa Lygten, blev han nysgerrig og vilde gerne vide, hvad hans Naboer bestilte saa jent, trykkede sig op til Plantegærdet, som adskilte de to Haver, figede gennem Sprækkerne og opdagede alt.

Da de to Brødre, efter at have stjult deres Skat og forsigtig set sig om til alle Sider, var gaaede ind igen, følte Bønden en stærk Fristelse til at bemægtige sig Skatten. Han var saa fattig og havde ondt ved at ernære sin store Familie; Krigen havde bragt ham i yderligere Armod; han saa her en Udvej til pludseligt at blive rig; saa kunde han forlade Landsbyen med Kone og Børn, nedjætte sig langt borte og leve behagelig, og da ingen havde set hans Gerning, kunde ingen forraade ham.

Saaledes tænkte Manden, og han vilde just til at krybe over Plantegærdet. Da standser han pludselig, idet han hører Samvittigheden raabe: „Du skal ikke stjæle.“ Han gaar hjem og lægger sig, men er urolig og kan ikke sove. Stadig tænker han paa Skatten, som er ham saa nær, og den engang overvundne Fristelse temmer igen med fornyet Styrke. Han tænker paa sine nøgne og forfultne Børn og paa sin stakkels Hustru med alle hendes Sorger og Betyrninger; nu angrrer han næsten, at han ikke tog Skatten; han rejser sig op i Sengen for at staa op og gaa ud i Haven igen. Da lyder det atter i hans Samvittighed: „Hvad du vil gøre, er en Forbrydelse; stol paa Gud, og han vil hjælpe dig.“

Saa forsøger han igen at sove; men han ser endnu stadig i Tankerne det med Guld fyldte Skrin. „Der-
som du kun tager lidt deraf,“ hvisker Fristeren til ham, „vil Synden ikke være saa stor; dine Naboer bliver ikke iunderlig fattigere, og du selv vilde være hjulpen af den værste Nød.“

„Nej, nej,“ raaber Samvittigheden, „det er dog Lyveri.“

„Du foretrækker altjaa,“ svarede Fristeren, „at se dine Børn tigge deres Brød; thi dertil vil det snart komme; det er jo ikke til dig selv, du tager disse Penge; det er til de stakkels imaa. Gud har nu givet dig en udmærket Anledning til at hjælpe dem; vil du lade den gaa fra dig?“

Samvittigheden gentager atter: „Det er Synd, stor Synd. Du skal ikke stjæle; uretfærdig erhvervet Guds vil Gud ikke velsigne.“

„Siden du da er saa nøjeregnende,“ vedbliver Fristeren, „saa stjæl ikke noget, men laan det kun; tag hvad du behøver med den faste Bestiutning, at du vil betale det tilbage! For Pengene kan du købe Jord, som kan give rigeligt Udbytte, og saa vil den Tid snart komme, da du kan tilbagebetale dine Naboer, hvad du tager fra dem.“

„O, min Gud!“ raabte den stakkels Mand, der var nær ved at bukke under, „fri mig fra det onde!“ Og Gud hørte hans Bøn, han fejrede over Fristelsen. Den næste Morgen gif han til de to Brødre, fortalte dem alt og bad dem om at fjerne Skatten til et andet, ham ukendt Sted. „Jeg er forvisset om, at Gud nok vil sørge for mig og mine,“ søjede han til.

Den Kristine sover ikke ind og dør ikke af Sorg; han lever indtil det sidste, om hans Liv end er tornefuldt. Ligger hans Legeme under for Sjælens Rytelser, saa dør han levende.